

Még egyszer

A Csíksomlyói búcsún a szentmise végén a magyar himnusz után a székely himnuszt is elénekelte a nyeregben tartózkodó több százezer ember. A székely himnuszban található az a mondat, hogy „vezesd még egyszer győzelemre néped...” Ez a kifejezett vágy ott az éneklés közben megfogott.

Elgondolkoztam azon, hogy a magyarországi választások után talán most tényleg van egy kis esélyünk, hogy a magyarság valahogy győzelemre jusson. Ez persze nem katonai győzelem, amire én gondolok, ne legyünk ennyire naivak. De ha a keresztény gyökereinkbe még jobban, még erősebben bele tudunk kapaszkodni, és engesztelő feladatunkat ma, itt a Kárpát-medencében még jobban el tudjuk látni, akkor a Pio atya féle jóslat megvalósulására most van esély (a magyarságnak csodájára jár a világ). Ez természetesen csak lelki értelemben, hitben lehetséges, de azt hogyan?

Csíksomlyón most a szőkefalvi szervezésű busszal voltam zarándokolni. Nem csak emiatt, hanem a szőkefalvi régi lelki kötődésem miatt is számomra egyértelmű, hogy Egyházunk azon ima gyakorlatait kell egyre jobban előtérbe helyezni életünkben, melyeket a Fény Királynője kért Szőkefalván. Ez adhat biztos alapot ahhoz, hogy megvalósulhasson a magyarság lelki felemelkedése. Mik is ezek?

Az ima és böjt, a rózsafüzér imádkozása, a keresztút járása, imacsoportok szervezése.

Ma olyan időket élünk, hogy az ima mellé a böjti felajánlás is szükséges, különben elsodródhatunk. A Szűzanya a hétfő-szerda-pénteki böjtöt kérte tőlünk. Nagy kérdés, hogy mennyire akarunk ezzel foglalkozni?

Milyen gyakran imádkozom a rózsafüzért? Napi egy tizednél többre tudok-e, akarok-e időt szánni? A rózsafüzért sokféle helyzetben lehet imádkozni. A templomon vagy az otthonunkon kívül például imádkozhatjuk a tömegközlekedési eszközökön, az utcán haladva, sorban álláskor stb. Csak tudatilag rá kell állni és el kell kezdeni.

A betegség révén lakáshoz vagy ágyhoz kötött embereknek inkább megvalósítható, hogy naponta akár több órát is imádsággal, Jézussal vagy a Szűzanyával való beszélgetéssel töltsenek. De ez náluk sem kínálja magát automatikusan, mert mindig közbe jön valami. Ilyen szempontból nincs nagy különbség az emberek között, mert akármilyen élethelyzetben van is valaki, ha nem keresi erőnek erejével az imára szánható időt, akkor el fog szaladni az ideje imádság nélkül.

Én magam főállás, mellékállás, öt gyermek mellett biztosan tudom állítani, hogy nehéz nap mint nap megtalálni azokat a résidőket, azokat az ellopott öt, tíz, tizenöt perceket, melyeket imádsággal tudok kitölteni. Ezért minden nap újból és újból meg kell küzdeni! Ezt minden nap tudatosan újra kell kezdeni. Nem szabad meghátrálni attól, hogy ez küzdelem. A sátán igyekszik minket olyan időprésbe helyezni – melyet persze néha nagyon szép és jó dolgokkal is tudunk védeni – hogy ne jusson időnk Istenre, ne jusson időnk imára. Ezt tudatosítanunk kell, hogy észrevegyük, amikor újból túlzottan ki lett szorítva az ima a napi beosztásunkból. Ha észre tudjuk venni, akkor tudunk küzdeni tudatosan a több imáért. Hiszen áldozat nélkül soha sem sikerült senkinek pozitív, szép dolgot megcselekedni!

Milyen gyakran járjuk a keresztutat? Csak a Nagyböjti szent időben vagy az év folyamán máskor is? Ha nem tudunk ráhangolódni Jézus keresztútjára, akkor a keresztünket is sokkal nehezebb felvinnünk. Pedig csak ez a krisztusi út!

Ne adjuk fel! Küzdjünk, Jézus Krisztus, a Fény Királynője, a szent angyalok meghívásával, ők nagyon szívesen segítenek, ha hívjuk őket! Az Isten által teremtett szabad akaratum miatt hívunk kell őket. Cselekedjünk, amíg nem késő, hogy még egyszer győzelemre juthasson a magyarság, lelki győzelemre! Ámen. Úgy legyen!

Jánossy Gábor
(Tengernek Csillaga, XXIII/4.)

